

NIEZGLĘBIONE BOGACTWO CHRYSTUSA

08. Bogactwo Chrystusa

(2 Kor 8,9 BW) Albowiem znacie łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa, że będąc bogatym, stał się dla was ubogim, abyście ubóstwem jego ubogaceni zostali.

(Flp 2,6-8 PE) 6 On, będąc w postaci Bożej, nie wykorzystał swojej równości z Bogiem, 7 ale umniejszył samego siebie, gdyż przyjął postać sługi i stał się podobny do ludzi. A w tym, co zewnętrzne dał się poznać jako człowiek 8 i uniżył samego siebie, gdyż był posłuszny aż do śmierci, i to do śmierci na krzyżu.

Jezus obdarza bogactwem: dobroci, wyrozumiałości, cierpliwości, chwały, łaski, miłosierdzia, pełnego zrozumienia, wiary.

(Ef 1,3-23 PE) 3 Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa, który na wyżynach niebiańskich udzielił nam w Chrystusie pełni duchowych błogosławieństw.

4 W Nim przecież wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy stanęli przed Nim w miłości, święci i nieskazitelni.

5 Według postanowienia swojej woli przeznaczył nas, abyśmy przez Jezusa Chrystusa stali się Jego synami, 6 dla uwielbienia chwały Jego łaski, którą obdarzył nas w Umiłowanym.

7 W Nim mamy odkupienie przez Jego krew, uwolnienie od grzechów dzięki bogactwu Jego łaski. 8 Obficie ją na nas wylał w postaci wszelkiej mądrości i roztropności, 9 dając nam poznać tajemnicę swojej woli, według swego postanowienia, które w Nim zamierzał wypełnić, 10 dla osiągnięcia pełni czasów, aby Chrystus stał się na nowo Głową wszystkiego: tego, co jest w niebiosach, i tego, co jest w Nim na ziemi.

11 W Nim też zostaliśmy wybrani, przeznaczeni według postanowienia Tego, który wszystkim kieruje według swojej woli, 12 abyśmy istnieli dla uwielbienia Jego chwały, my, którzy od początku położyliśmy nadzieję w Chrystusie.

13 W Nim i wy, którzy usłyszeliście Słowo prawdy, Dobrą Nowinę waszego zbawienia, w Nim również, gdy uwierzyliście, zostaliście opieczetowani obiecany Duchem Świętym.

14 On jest zadatkiem naszego dziedzictwa dla pozyskania odkupienia i uwielbienia Jego chwały.

15 Dlatego i ja, gdy usłyszałem o waszej wierze w Pana Jezusa i o miłości do wszystkich świętych, 16 nie przestaję dziękować za was i pamiętać o was w swoich modlitwach.

17 Niech Bóg naszego Pana Jezusa Chrystusa, Ojciec chwały, da wam Ducha mądrości i objawienia w poznawaniu Go, 18 pełne światła oczy serca, abyście wiedzieli, czym jest nadzieja, do jakiej was wezwał, czym jest bogactwo chwały Jego dziedzictwa wśród świętych 19 i jak wspaniały jest ogrom Jego mocy względem nas, wierzących, według działania siły Jego potęgi.

20 Tą właśnie mocą działał w Chrystusie, gdy wskrzesił Go z martwych i posadził po swojej prawicy w niebiosach, 21 ponad wszelką zwierzchnością, władzą, mocą i panowaniem, ponad wszelkim imieniem, wzywany nie tylko w obecnym świecie, ale i w przyszłym.

22 Wszystko też poddał pod Jego stopy, a Jego ustanowił nade wszystko Głową Kościoła, 23 który jest Jego ciałem, pełnią Tego, który wszystko doskonale wypełnia.

Myśl przewodnia Listu do Efezjan dotyczy połączenia i pojednania wszystkiego w Jezusie, bez którego we wszechświecie trwa podział i rozdźwięk. Grzeszny człowiek stał się nieprzyjacielem Boga, a wewnętrzne rozdarcie natury ludzkiej doprowadziło do naruszenia porządku natury i do wrogości wśród ludzi. W każdym człowieku rozgrywa się walka między pragnieniem dobra, a dążeniem do zła, nienawiścią do grzechu

i równocześnie upodobaniem grzechu. Człowiek stworzony do bliskiej więzi z Bogiem, odwrócił się od Niego i idzie własną drogą, ponosząc tego straszne konsekwencje.

Upadłą ludzkość Jezus obdarzył Boską **dobrocią**. Z jednej strony jest ona życzliwa, uprzejma, co było widać na przykładzie grzesznicy, która namaściła Jego stopy podczas uczty w domu faryzeusza, czy kobiety przyłapanej na cudzołóstwie. Z drugiej strony dobroć może wyrazić się w naganie, ćwiczeniu i karceniu, co było widać, gdy Jezus wypędził ze świątyni sprzedawców gołębi i wymieniających pieniądze.

Jezus okazał światu Boską **wyrozumiałość**. Chodzi tu o rozejm, o zaprzestanie wrogości, o zakończenie walki. Wyrozumiałość Boga jest daniem człowiekowi szansy, która ma być wykorzystana w określonym czasie, bo człowiek nie może stale grzeszyć bezkarnie. Nie można czuć się pewnie i bezpiecznie, ponieważ wszystko trwa tak samo od wieków i żaden sąd ostateczny jeszcze nie nadszedł. Wyrozumiałość Boga daje czas na opamiętanie się.

Bóg w Chrystusie okazuje światu **cierpliwość**. Chodzi tu o powstrzymywanie się przed wymierzeniem zasłużonej kary człowiekowi przewrotnemu. Jednak to powstrzymywanie się Boga nie oznacza, że skoro Bóg nas jeszcze nie ukarał, to możemy być pewni, że nas nie ukarze. Brak reakcji Boga natychmiast po grzechu nie świadczy o słabości Boga, lecz o Jego cierpliwości. Swoje życie zawdzięczamy wyłącznie cierpliwości Boga.

Jezus objawił na świecie odwieczną **chwałę** Boga, która jest odbłaskiem Jego charakteru, odbiciem tego, kim On jest, walorów Jego istoty, Jego bytu. Chodzi o promieniujący z Niego majestat Stwórcy. Jezus poprzez swoje wcielenie uosobił chwałę Ojca. Poprzez swoje człowieczeństwo tak ją nam przybliżył, że zostajemy opromienieni Jego obecnością, a nasze codzienne życie stało się drogą prowadzącą do pełni chwały w wieczności. Życie jest procesem, w którym pod wpływem Ducha Świętego rozwija się w nas obraz Jezusa, a nasza aktywność w celu tworzenia i pomnażania dobra jest współuczestnictwem w dziele twórczym samego Boga. I przez to pomnaża się Jego moc, potęga, majestat i władza, współtworzymy z Nim coś istotnego, znaczącego, coś, co ma wartość samo w sobie. I to wywołuje w nas uwielbienie płynące z naszych ust.

W Jezusie na świecie pojawiła się zbawienna **łaska**. Łaska to życzliwość i przychyłność Boga, to niezasłużone miłosierdzie. Najpierw spoczęła ona na dziecięciu Jezus (Łk 2,40), który wzrastał w łasce (2,52), wypowiadał słowa łaski (4,22) i przeszedł bez najmniejszej szkody pośród wrogiego sobie tłumu, gdy chciano go strącić w przepaść (4,30). Dzięki łasce uczniowie Jezusa otrzymali zdolność dokonywania niezwykłych czynów (Dz 6,8; 14,3), a Szawel, faryzeusz i prześladowca Kościoła, został apostołem (Rz 1,5; 12,6-8). W Jezusie każdy wierzący otrzymuje dary łaski, przejawiające się od uzdolnień wewnętrznych po zdolności organizacyjne (Rz 12,6-8; 1 Kor 12,4-31).

Miłosierdzie jest kwintesencją natury Boga. Nic tak nie koi sumienie ludzkie, jak świadomość, że Bóg jest miłosiernym Ojcem. Stwórca tchnął w człowieka swoją część i dlatego zna go na wylot. Miłosierdzie Boga najpełniej objawiło się w Jezusie, który wziął na siebie grzech ludzkości i przelewając swoją niewinną krew, ofiarował samego siebie jako ofiarę doskonałą, czym dokonał odkupienia wszystkich ludzi. Nic tak nie jest potrzebne człowiekowi, jak miłosierdzie Boga – ta miłość łaskawa, współczująca, kierująca na drogę uświęcenia życia. Patrząc na Jezusa i ufając Mu znajdujemy ukojenie, odczuwamy miłosierdzie Boga, poznajemy Jego życzliwość i dobroć.

Bogactwo **pełnego zrozumienia** dotyczy samego Jezusa i naszej w Nim pozycji.

(Dz 2,36) Niech więc cały dom Izraela wie z niewzruszoną pewnością, że tego Jezusa, którego wy ukrzyżowaliście, Bóg uczynił i Panem, i Mesjaszem.

W kazaniu w święto Pięćdziesiątnicy ap. Piotr m.in. wyraźnie oznajmił rodakom kim jest Jezus z Nazaretu – jest Panem=Kyrios=Adonai i Mesjaszem. Później głosili Jezusa aktualnie działającego przez nich – czego świadectwem są Dzieje Apostolskie.

W liście do Kolosan ap. Paweł przedstawia Jezusa jako „obraz Boga” (1,15a), czyli podobieństwo i pochodzenie Chrystusa od Boga Ojca, który objawia się teraz ludzkości i daje się poznać przez Niego. Jako Pierworodnego (1,15b), czyli posiadającego pierwszeństwo przed wszystkimi, ale i posiadającego wyjątkowy status, bowiem ma władzę w całym wszechświecie, stanowi źródło wszechrzeczy, co istnieje i w Nim wszystko jest ukryte. Używane przez Pawła wyrażenie „On jest” (1,17) stanowi jakby nawiązanie do imienia Jahwe – Jestem, Który Jestem (Wj 3,14).

Chrystus jest Głową Kościoła (1,18a), Początkiem wszelkich bytów (1,18b), w Nim mieszka wszelka Pełnia (1,19), czyli całkowitość, skończoność, a Jego odkupieńcze dzieło ogarnia cały wszechświat (1,20). Światu przyniósł pojednanie, odnowienie przymierza między Bogiem a człowiekiem. Pojednanie nie tylko tego, co na ziemi, ale również i tego, co jest w niebie, ponieważ celem Boga jest pojednanie ze sobą w Jezusie całego Jego stworzenia. Miłość Boga objawiona w śmierci Jezusa przynosi pojednanie ogarniające cały wszechświat.

List do Efezjan, poruszający liczne zagadnienia związane z Kościołem, żywym Ciałem Chrystusa na ziemi, rozpoczyna ap. Paweł modlitwą o ludzi wierzących.

(Ef 1,17-19 PE) 17 Niech Bóg naszego Pana Jezusa Chrystusa, Ojciec chwały, da wam Ducha mądrości i objawienia w poznawaniu Go, 18 pełne światła oczy serca, abyście wiedzieli, czym jest nadzieja, do jakiej was wezwał, czym jest bogactwo chwały Jego dziedzictwa wśród świętych 19 i jak wspaniały jest ogrom Jego mocy względem nas, wierzących, według działania siły Jego potęgi.

Natomiast w rozdziale trzecim znów się modli, jakby przedłużając modlitwę poprzednią.

(Ef 3,14-19) 14 Dlatego zginam kolana moje przed Ojcem, 15 Od którego wszelkie ojcostwo na niebie i na ziemi bierze swoje imię, 16 By sprawił według bogactwa chwały swojej, żebyście byli przez Ducha jego mocą utwierdzeni w wewnętrznym człowieku, 17 Żeby Chrystus przez wiarę zamieszkał w sercach waszych, a wy, wkorzeni i ugruntowani w miłości, 18 Zdołali pojąć ze wszystkimi świętymi, jaka jest szerokość i długość, i wysokość, i głębokość, 19 I mogli poznać miłość Chrystusową, która przewyższa wszelkie poznanie, abyście zostali wypełnieni całkowicie pełnią Bożą.

W Jezusie Chrystusie Bóg objawił się jako Zbawiciel. Zamieszkał wśród ludzi, których obdarował swoją dobrocią, wyrozumiałością, cierpliwością, chwałą, łaską i miłosierdziem. Umożliwił nam pełniejsze zrozumienie tego, że jako grzesznicy od urodzenia mają szansę poznać świętego Boga objawionego w ludzkim ciele. Po swoim wniebowstąpieniu nappełnił ich Duchem Świętym, aby uzdolnić ich do duchowej przemiany na wzór Syna Bożego – nazywa ich teraz dziećmi Bożymi, dziedzicami Jego Królestwa, swoim Ciałem i Oblubienicą, bowiem przez poznanie Jezusa stajemy się uczestnikami Jego natury, unikając dzięki temu zepsucia, jakie w tym świecie wynika z pragnienia deprawacji, z pożądliwości (2 P 1,3-4).

Ten cud nowego narodzenia w starym ciele staje się możliwy dlatego, że odwieczne Słowo, które stworzyło wszechświat wniknęło w każdego z nas przez **wiarę** (Hbr 4,2). Jest to ósma część składowa bogactwa Chrystusa przeznaczonego dla człowieka.

Jezus jest początkiem i końcem wiary, a nawet samą wiarą, bo jedno z Jego imion jest Wierny. On uzdalnia zgubionego, grzesznego i niewierzącego człowieka do uwierzenia w Niego. On sprawia przez Słowo i Ducha Prawdy, że wiara wnosi do wnętrza człowieka światłość wiekuistą, obdarza go zdolnością widzenia tego, co niewidzialne i doświadczania obecności Boga w jego ziemskim bycie.

Wiara ma wiele imion. Jest wiara wielka, ale i mała zarazem; jest ukryta w sercu, ale i widoczna w czynach; jest wiara dająca uzdrowienie, ale i kojąca serce w chwilach trudnych. Wytwarza w człowieku niezłomną postawę wiary, co wpływa na jego światopogląd i wiarygodność. Wiara jest wyznawana i szerzona po świecie. Występuje jako dar Ducha i owoc Ducha, jako tarcza i pancerz. Życie chrześcijanina to bój wiary, ale i posługa wierze wiernych oraz Bożej prawdzie. Każdy, kto jest wierny swemu Panu, to bohater wiary – mówi Pismo. „Łaską przecież jesteście zbawieni przez wiarę. Nie od was to pochodzi, lecz jest darem Boga” (Ef 2,8 PE) – oznajmia ap. Paweł. Nie ma wiary bez wierzącego – człowieka wierzącego w Jezusa Chrystusa.

(2 Kor 8,9 BW) Albowiem znacie łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa, że będąc bogatym, stał się dla was ubogim, abyście ubóstwem jego ubogaceni zostali.

Korzystajmy więc z niezgłębionego, niedocieczonego, nieogarniętego, pozazmysłowego i niewymownego bogactwa Bożej dobroci, wyrozumiałości, cierpliwości, chwały, łaski i miłosierdzia. Dążmy do pełnego zrozumienia, kim jest Jezus Chrystus i kim my jesteśmy w Nim. Żyjmy pełni wiary aż do dnia, gdy wierni spotkają się z Wiernym twarzą w twarz. I wtedy zaśpiewamy razem z Mojżeszem: „Wielkie i dziwne są dzieła twoje, Panie, Boże Wszechmogący; sprawiedliwe są drogi twoje, Królu narodów” (Ap 15,3). A Pan nam powie: „Dobrze, sługo dobry i wierny! Nad tym, co małe, byłeś wierny, wiele ci powierzę; wejdź do radości pana swego” (Mt 25,21).